

FOLLOW-UP INFORMATION BY THE KINGDOM OF THE NETHERLANDS IN RESPONSE TO THE CONCLUDING OBSERVATIONS OF THE COMMITTEE AGAINST TORTURE

The Committee against Torture considered the seventh periodic report of the Netherlands (CAT/C/NLD/7) at its 1693rd and 1696th meetings (see CAT/C/SR.1693 and 1696), held on 20 and 21 November 2018, and adopted the present concluding observations at its 1712th and 1715th meetings, held on 3 and 5 December 2018.

In paragraph 58 of its concluding observations, the Committee requested the State Party to provide, by 7 December 2019, follow-up information in response to the Committee's recommendations on non-refoulement, medical examinations as part of the asylum procedure and the National Agency for the Prevention of Torture (paras. 12 (a) and (b), 14 (a) and (b) and 23).

In this document, the Kingdom of the Netherlands provides the requested follow-up information. In response to each recommendation, information is provided for one or more of the 4 constituent parts of the Kingdom, depending on the information requested in the recommendation concerned.

Non-refoulement (recommendation 12 (a) and (b))

12. The Committee recommends that the State party adopt all the necessary legislative, administrative and other measures to ensure compliance with the principle of non-refoulement set out in article 3 of the Convention. In particular, the State party should:

- a) Allow sufficient time for asylum seekers, especially those in the fast-track procedure, to fully indicate the reasons for their application, obtain and present crucial evidence in order to guarantee fair and efficient asylum procedures and ensure the right to appeal, with a suspensive effect, in order to ensure that the legitimacy of applications for protection by refugees and other persons in need of international protection is duly recognized, and refoulement and collective return are prevented;**
- b) Promptly establish a national asylum determination procedure in Aruba, Curaçao and Sint Maarten that permits a thorough assessment of whether there is a substantial risk that the applicant would be subjected to torture in the country of destination, and ensure that the European Netherlands provides the necessary assistance in establishing such procedures, fully in accordance with article 43 of the Charter for the Kingdom of the Netherlands providing that promotion and protection of human rights is a Kingdom affair;**

Reactie van Nederland

Nederland onderschrijft het belang van een zorgvuldige asielpcedure waarin de aanvrager de gelegenheid krijgt alle asielmotieven naar voren te brengen en deze aannemelijk te maken. In de Nederlandse procedure is hierin voorzien door middel van een uitgebreid gehoor waarin de aanvrager in eerste instantie de gelegenheid krijgt vrijuit en zonder onderbreking te spreken over zijn asielmotieven. De aanvrager kan altijd documenten overleggen ter ondersteuning van het relaas. Indien de IND voornemens is de aanvraag af te wijzen, krijgt de aanvrager de gelegenheid te reageren op het voorgenomen besluit. De IND neemt de reactie mee in het definitieve besluit.

Een besluit van de IND kan worden aangevochten in beroep voor een onafhankelijke rechter. Conform de Asielprocedurerichtlijn omvat het beroep een volledig en ex nunc onderzoek van zowel de feitelijke als juridische gronden. Het beroep heeft in beginsel opschortende werking. In het belang van een efficiënte en werkbare asielpcedure zijn in de Asielprocedurerichtlijn de gevallen neergelegd waarin het beroep geen automatische opschortende werking heeft. Het betreft met name gevallen waarin de aanvraag kennelijk ongegrond of niet-ontvankelijk is, of wanneer sprake is van een herhaalde aanvraag. In die gevallen beslist de rechter over de vraag of de aanvrager het beroep in Nederland mag afwachten.

The Netherlands has a fast track procedure for applications from asylum seekers from a safe country of origin or asylum seekers who already receive international protection in another Member State.

Op grond van de Asielprocedurerichtlijn dient de beoordeling of een land een veilig land van herkomst is te steunen op een reeks informatiebronnen, waaronder in het bijzonder informatie uit

andere lidstaten, het EASO, de UNHCR, de Raad van Europa en andere relevante internationale organisaties en de lidstaten moeten de situatie in deze veilige landen van herkomst regelmatig opnieuw onderzoeken.

Het aanmerken van een land als veilig land van herkomst betekent dat er een presumptie is dat hij in zijn land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging heeft en dat hij evenmin een reëel risico op 'ernstige schade' in de zin van artikel 15 van de Kwalificatierichtlijn loopt. Met andere woorden, de vooronderstelling is dat de aanvraag niet voor inwilliging in aanmerking komt. De aanvrager kan substantiële redenen aanvoeren waarom het land in zijn specifieke geval niet veilig is. Daarmee rust er dus een zwaardere bewijslast op de vreemdeling om aannemelijk te maken dat hij in aanmerking komt voor internationale bescherming.

In Nederland worden aanvragen van asielzoekers uit veilige landen van herkomst sinds 1 maart 2016 behandeld in een bijzondere, versnelde procedure, aangeduid als Spoor 2. Doel hiervan is te voorkomen dat aanvragers die weinig kans maken op een asielvergunning het asielproces verstoppert en opvangplaatsen bezet houden. In een enkel geval kan het voorkomen dat de asielzoeker die afkomstig is uit een veilig land toch bescherming nodig heeft. Hij kan dit dan onderbouwen tijdens de asielprocedure. Als dat zo is, kan hij alsnog een verblijfsvergunning krijgen.

De asielzoeker kan tegen een afwijzende beschikking beroep instellen bij de rechtbank, maar als hij uit een veilig land van herkomst komt, mag hij de uitspraak van de rechter in principe niet in Nederland afwachten. Zoals hierboven aangegeven, zal de rechter, op verzoek van de aanvrager, oordelen of de aanvrager de beroepsprocedure alsnog in Nederland mag afwachten.

Medical examinations as part of the asylum procedure (recommendation 14 (a) and (b))

14. Recalling the Committee's previous recommendations (CAT/C/NDL/CO/5-6, para. 12), the State party should take measures to:

- a) Identify asylum seekers with specific needs, especially victims of torture and ill-treatment, as early as possible by ensuring that in all the constituent countries of the State party, during the medical examination as part of the asylum procedure applicants are assessed not only for their capacity to be interviewed but also their health condition and need of treatment and support as a result of torture, ill-treatment or other trauma suffered;**
- b) Ensure the application of the Istanbul Protocol in the asylum procedure and provide training to all relevant professionals on monitoring, documenting, reporting and investigating torture and ill-treatment, with a view to providing redress to the victims.**

Reactie van Nederland

Asylum seekers who do not come from a safe country of origin and are not Dublin-claimants, are offered a medical intake assessment. The aim of this assessment, in the first place, is to assess if the condition of the person's health could impede an interview or a decision. Depending on the conclusions of the care professional, a more extensive medical assessment can be performed at a later stage, or the asylum seeker may be immediately referred to medical professionals at the location. A General Practitioner at the reception location can then refer asylum seekers to secondary health care services. The medical team at the location includes a primary mental healthcare professional.

During the asylum procedure, the Immigration and Naturalisation Service can decide to arrange for a medical examination by virtue of Article 18 of the Directive 2013/32/EU concerning signs that might indicate past persecution or serious harm. It will be considered on a case-by-case basis whether medical research into signs of torture is relevant for the assessment of the claims for international protection. Costs stemming from a medical examination will in such a case be paid for by the State. In this examination, the Istanbul Protocol is being used.

In zaken waarin de Immigratie- en Naturalisatiedienst een medisch onderzoek niet relevant acht voor de beoordeling van de asielzoeker, kan de asielzoeker op eigen initiatief en kosten een medisch onderzoek laten verrichten.

National Agency for the Prevention of Torture (recommendation 23)

23. The State party should take all necessary measures to withdraw its declaration on the exclusive territorial application of the Optional Protocol to the European Netherlands and ensure the applicability thereof throughout the State party, including in the Caribbean Netherlands. Recalling the Committee's previous recommendations (CAT/C/NLD/CO/5-6, para. 28), it should ensure the complete financial and operational independence of the national preventive mechanism, both factual and perceived, including by ensuring it has a separate specifically earmarked budget, and consider reviewing the current formation of the mechanism with a view to bringing it fully in line with the guidelines on national preventive mechanisms of the Subcommittee on Prevention on Torture and the principles relating to the status of national institutions for the promotion and protection of human rights (Paris Principles). It should also ensure that all aspects of detention facilities leased to foreign countries and military detention facilities, including those managed overseas, are effectively monitored.

Reactie van Nederland

The Optional Protocol

Het OPCAT is goedgekeurd voor het gehele Koninkrijk. Daarbij is bepaald dat het Protocol alleen voor Nederland (het Europese deel) zal gelden. De nieuwe staatskundige structuur (van 10-10-10) is in 2015 geëvalueerd. In reactie op deze evaluatie heeft het kabinet aangegeven dat ook in de jaren na 2015 rekening moet worden gehouden met het absorptievermogen van de eilanden en dat legislatieve terughoudendheid nog steeds op zijn plaats is.

Het kabinet heeft recent aangegeven een aanbeveling van de Raad van State op te volgen om nadere heldere, eenduidige criteria op te stellen wanneer differentiatie kan of moet worden toegepast bij wet- en regelgeving waarbij de legislatieve terughoudendheid uit 2010 niet meer als uitgangspunt geldt. Bekeken wordt wat deze besluitvorming betekent voor een eventuele inwerkingtreding van het Protocol.

Het voorgaande neemt niet weg dat ook op de BES vanzelfsprekend de mensenrechtenverdragen van toepassing zijn en dus ook het verbod op foltering en andere wrede, onmenselijke of ontorende behandeling of bestraffing geldt. Hierbij is van belang dat het toezicht op de BES-eilanden hierop berust bij de Raad voor de Rechtshandhaving (hierna: de Raad). De Raad is ingesteld bij de Rijkswet Raad voor de rechtshandhaving van 7 juli 2010. De Raad is voor haar toezichthoudende taken verplicht gebruik te maken van de diensten van de Nederlandse rijksinspecties. In 2012 hebben de Raad en de Inspectie J&V concrete afspraken gemaakt over de inzet van de Inspectie J&V bij onderzoeken van de Raad.

Toezicht door KMar

Het toezicht op alle ruimten die in gebruik en beheer zijn bij de Koninklijke Marechaussee voor het detineren van personen is vastgelegd in de Regeling commissie van toezicht detentieplaatsen Koninklijke Marechaussee. Deze commissie heeft tot taak toezicht te houden op de wijze van de tenuitvoerlegging van de vrijheidsbeneming. In de detentieplaatsen van de KMar, alsmede op de naleving van de daarop betrekking hebbende voorschriften. Daarbij kan de commissie gevraagd en ongevraagd aanbevelingen tot verbeteringen doen en inlichtingen vertrekken aan de Minister van Defensie.

NPM

Alle deelnemers en toehoorders van het NPM zijn in functioneel en operationeel opzicht onafhankelijk. Zo hebben de rijksinspecties de ruimte om zelf, op basis van hun werkprogramma en hun professionele deskundigheid, informatie te verzamelen en daarover een oordeel te vormen, te rapporteren en te adviseren. Ook de Raad voor Sanctietoepassing en Jeugd, staat als adviseur volledig los van de belangen van enige organisatie in de strafrechtstoepassing. De Commissies van Toezicht opereren onafhankelijk van het departement de justitiële inrichtingen, politie en

defensie. Het jaarverslag van het NPM wordt daarbij zonder inhoudelijke tussenkomst, eventueel voorzien van een beleidsreactie, naar het parlement gestuurd.

In de Aanwijzingen inzake de rijksinspecties zijn voorschriften en inhoudelijke beperkingen gesteld aan de aanwijzingsbevoegdheid van een minister ten opzichte van zijn inspectie. In de aanwijzingen is voornoemde onafhankelijkheid nog een keer expliciet opgenomen. De onafhankelijkheid van de rijksinspecties is hiermee afdoende geborgd.

Met het oog op de huidige inrichting van het netwerk van bestaande organen die ten behoeve van de uitvoering van hun taken reeds financiële bijdragen ontvangen, ziet de regering geen aanleiding voor een afzonderlijk budget voor NPM-werkzaamheden. De werkzaamheden in het kader van het OPCAT zijn immers zo verweven met de eigen werkzaamheden van de verschillende deelnemers en toehoorders, dat het maken van een onderscheid tussen de taken niet aangewezen is.

Military detention facilities

As regards military detention facilities, a distinction should be made between detention facilities within the Kingdom of the Netherlands and those temporarily established abroad in the context of a military operation. Within the Kingdom, the Royal Marechaussee, as part of the armed forces but acting under the authority of the Public Prosecutor's Office when acting in their law enforcement capacity, operates detention facilities in the Netherlands, Aruba and Curaçao. All those detention facilities are subject to supervision by the Supervisory Commission for Detentions Facilities of the Royal Marechaussee. The Commission has full access to the facilities and related information. The members of the Commission are not employees of the Ministry of Defense and have no (other) link or relationship with the Ministry of Defense, thus ensuring their independence, and report directly to the Minister of Defense on their findings. An inspection of the facilities in Aruba and Curaçao is scheduled for early 2020.

As regards detention facilities established in the context of military operations abroad, a distinction should be made between operations carried out under command and control of the UN itself, and operations carried out under command and control of NATO, the EU or member States themselves. Operations under UN command and control, such as MINUSMA, UNMISS, etc., are wholly subsidiary organs of the UN. That means that the responsibility for those operations rests with the UN and that the UN establishes the procedures, rules, etc., to be applied in such operations.

In operations carried out under the responsibility of States themselves, those States are directly and individually responsible for observing their human rights obligations under the various conventions, including the CAT. As the Netherlands Military Criminal Code (Wetboek van Militair Strafrecht) establishes universal jurisdiction over all Netherlands military personnel, the Netherlands can prosecute crimes committed by Netherlands military forces, including torture, no matter where the crime was committed. Additionally, the directives issued by the Netherlands Chief of Defense, which apply to all military deployments, include an obligation to report all violations of the laws of armed conflict (including the prohibition of torture contained in that body of law). Detainee operations are subject to intense scrutiny from the Directorate of Operations as part of the Netherlands Ministry of Defense, as well as from the Directorate of Legal Affairs. For all operations in which it is likely that it will become necessary to detain people, an operation-specific Standard Operating Procedure (SOP) is issued, ensuring independent review of the detention, supervision by authorized and trained personnel, etc., in order to ensure compliance with all human rights obligations (including, apart from the prohibition on torture, the legality of the detention, due process, etc.). While there is no principal objection against supervisory organs visiting areas of operations, generally the overall safety and security situation in areas of military operations would preclude such visits. In areas of conflict, however, the Netherlands always strives for close cooperation and consultation with the ICRC. If the overall environment is considered safe and secure, other bodies or organs can and may visit the areas of operation, depending on the authority and remit of the body or organ in question. Such visits have, in fact, occurred in the past.